

sidste Mode i to Bukler foran Ørene. Under Næsen sad et lille lyreformigt Overskæg. Han saae ud til hvadsomhelst, kunde være Greve eller en finere Fri-sørsvend eller Kunstner. Han var det sidste.

Det var Portrætmaleren Karsten From, en af Københavns kendte Strøgfigurer, ogsaa som Kunstner en Mand med et stort Publikum. Hans indsmigrende Pasteller afbildede Folk ganske saadan som de saae ud i deres egne Øjne. Paa alle Foraarsudstillingerne i Charlottenborg havde han en meget beundret Væg fuld af besynderlige Amfibier: opsnørte Modedamer med ædle og aandfulde Træk, brutale Godsejerskikkelser med klare, uskyldsblaa Barneøjne, Børsspekulanter prægede af Retskaffenhed og Sjælsadel, unge Skuespillerfavoriter flot henslængte i Verdenssmertens dybeste Mørke.

Ved et Tilfælde havde han faaet at vide, hvor Fru Bertha og Jytte skulde hen. Han havde staaet ubemærket i Nærheden af dem paa Københavns Banegaard, da de købte Billetterne. Naar han nu var saa forlegen for at komme til at hilse paa dem, var det mest, fordi han paa Professionens Vegne selv skulde tilbringe en Maanedstid paa en fynsk Herregaard, der ikke laa langt fra det hagenske Familjegods, og han frygtede for at komme til at savne Selskab.

Men nu havde de passeret Sprogø, og stadig sad